Kui ta ſu kättemaksmiſt ka ei uſu,
Ei karda Sinu wiimiſt kohut ka, —
Kes aga käemees tall, et ometigi
Ta kohtu ette ei ſaa kutſutud?
Mis aitaks ſiis kõik unes nähtud trooſt?
Mis aitaks ſiis kõik targa mehe tarkus
Ja waimu ſügawus ning mõtte tuli,
Kui neude koda kannab lendaw lind,
Mis meite teele ikka pillatud?
Õnn ſell, kell pole tarwis kohut karta,
Kell kartuſt pole, tulgu iial mis,
Kes rõõmſaſt waatab mööda läinu peal
Ja rõõmſaſt waatab jälle edaſi,
Kes rahul oma päris oſaga,
Kes ſüdamesſe rahu paigal' pan'd.
Oh, laſ' meid igaweste rahu hoida!
Ei iial tüli waimu, taewa Iſa,
Oh ära laſe heales ſeiswat ſüdant
Ta kurja, kare käega ſegada!
Kui pole wainus ſüdamega me',
Siis tormitſegu maailm ala sõas, —
Me käime kindlal ſammul temaſt läbi,
Siis meie õrn ja õhukene laew
Wõib tuhat tükiks tormi süles saada,
Üks lauake meid peastab ometi.

Kuidas mina karu maha laskſin.

Nii tõeste ſündinud lugu, kui ta ſiin kalendris ſeiſab.

Auuſtatud kalendri lugejad! Ärge olge pahaſed, et mina ſellel aastal Teile ühe „karutüki" ära teen. Mina iſe ei ole ſüüdlane, ſeſt ma pole maa pealgi weel karu näinud, weel wähem püſſi oma käewarreks pidanud. Aga üks minu kaugelt wana iſa-iſa

lelle poja poolwenda on tõeste minewal aastal Wändra metſas karu püſſiga ära tapnud ja tema ep ſee ſüüdlane on, kelle päraſt ma ſiis ſelle karutüki ära räägin. Mehe nimi on Madis Konn, ja ta on, mis ütelda, üks hirmus auuahne inimene, kes igapidi kuulſaks tahab ſaada. Kui ta ühe kärpſe wõi kirbu äratapnud on, ſiis jookſeb ta kõik ſeitungi toimetuſed läbi ja palub, et ſeda asja rahwa edenemiſeks kõigile poole kuulutatud ſaaks. Jõulu ajal käis ta minu juures ja ütles: „Sugulane, minu juttu ei uſu enam keegi ſeitungi toimetaja, mis üks koguni halb ajamärk on, — ole ſina nii hea mees ja pane minu karutükk kalendriſſe. Sellepeale laſkſin ma ſiis ka juttu ſüdame pealt ära ajada ja Madis tahtis ſelle peale kohe wanduma hakata, et jutt Jumala tõſi olla. Aga ma ütleſin: Madis, ära wannu ilmaaegu, ma olen ſinuſt palju halba kuulnud; mis ſa oma patuſt ſüdant nüüd uute koormatega raskendad. Aga kui tema abikaas Tiina, üks ſündinud Kärbus, asja ka tõendas ja ütles, et lugu tõſi olla, noh ſiis jäin ma ka uskuma ja lubaſin asja trükki panna. Aſi iſe on, Madiſe oma ſõnadega jutuſtatud, nii:

„Ajalehed on juba mitmed moodi minu karu tapmiſe üle ſõnumid toonud;*) nad on karu kord rataskaruks, kord mägerkaruks ꝛc. nimetanud ja minu püſſil tuleluku külge luuletanud. Et niiſuguſeſt

*) Juba ſiin piame nimetama, et Madis waletab. Ajalehtedeſt ei ole meie minewal aastal midagi Madiſſa karutükiſt kuulnud. Kaſ. kalendri tegija.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1887, lk. 19